

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΓΙΑΝΝΗ ΤΖΟΥΣΤΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΦΕΕΟΠ 5/10/2014

«Η σημερινή πραγματικότητα των εθνικών ομάδων βόλεϊ και μπιτς βόλεϊ και η διαχρονική σημασία τους για την ανάπτυξη και προβολή του αθλήματος»

Το θέμα της σημερινής εκδήλωσης εμπεριέχει το σκεπτικό της ίδρυσης του συλλόγου. Στη σκέψη όσων ανέλαβαν αυτή την πρωτοβουλία αλλά και στο καταστατικό του συλλόγου ενυπάρχουν και τα δύο σκέλη του θέματος που εξετάζουμε. Από τη μια πλευρά τα σημερινά προβλήματα στην πορεία των εθνικών ομάδων που στο μεγαλύτερο μέρος τους πηγάζουν από την ζοφερή κοινωνική πραγματικότητα που πλήττει γενικά τον αθλητισμό και ειδικά το βόλεϊ και από την άλλη πλευρά η αξία, η σημασία των εθνικών ομάδων για την προβολή και περαιτέρω για την ανάπτυξη του αθλήματος. Διότι δεν νομίζω ότι υπάρχει αντίρρηση ότι η προβολή ενός αθλήματος είναι εκ των κυρίαρχων παραγόντων για την ανάπτυξη του. Θεωρώ δεδομένη τη συμφωνία σας στη σημασία αυτής της σχέσης και δεν θα ήθελα να σταθώ περισσότερο σε αυτό.

Ετσι νομίζω ότι είναι περισσότερο χρήσιμο να απαντήσουμε στο ερώτημα γιατί στην Ελλάδα οι επιτυχίες των εθνικών ομάδων μπορεί να αποτελέσουν το εφαλτήριο για μια δυναμική προβολή του βόλεϊ.

Κατ' αρχάς αν ρίξει κανείς μια ματιά στην ιστορία του ελληνικού βόλεϊ τα τελευταία 40 χρόνια θα διαπιστώσει ότι οι καλύτερες στιγμές όσον αφορά τη δημοφιλία του και την επικοινωνιακή εμβέλειά του συνδέονται με την εθνική ομάδα. Θυμίζω το κατάμεστο ΣΕΦ στο περίφημο ΠΑΠΕΤ 1986 όταν για πρώτη φορά η εθνική ανδρών κατέκτησε το εισιτήριο για το Παγκόσμιο Πρωτάθλημα που διεξήχθη εκείνη τη χρονιά στη Γαλλία. Το επικοινωνιακό μπουμ μετά την επιτυχία της Γάνδης 1987 παρά το γεγονός ότι ήρθε λίγο μετά την απίθανη για τα τότε δεδομένα του ελληνικού αθλητισμού επιτυχία της εθνικής μπάσκετ. Στη συνέχεια την επιτυχημένη τόσο από πλευράς αποτελεσμάτων όσο και προσέλευσης θεατών και προβολής διοργάνωση του ΚΟΣΜΟΒΟΛΕΪ 1994 όταν η εθνική ανδρών κατέλαβε την 6^η θέση στον κόσμο. Το ενδιαφέρον που υπήρξε για το Ευρωβόλεϊ 1995 με την ομάδα μας να κατακτά την 7^η θέση. Επιπλέον τη μαζική παρουσία θεατών στα παιχνίδια της εθνικής ομάδας στο Γουόρλντ Λιγκ, ιδιαίτερα στο πρώτα χρόνια της συμμετοχής της στον θεσμό.

Η συνέχεια όμως όσον αφορά τη δημοτικότητα των εθνικών ομάδων αλλά και γενικότερα του βόλεϊ δεν ήταν ανάλογη. Αυτό εδράζεται σε δύο λόγους. Πρώτον υπήρξε σταδιακά μια υποχώρηση των διεθνών διακρίσεων ιδιαίτερα της εθνικής ανδρών η οποία κατέβαινε τα σκαλοπάτια της παγκόσμιας ιεραρχίας με αποτέλεσμα να βρεθεί και εκτός Γουόρλντ Λιγκ. Υπήρξαν βέβαια και ορισμένες αναλαμπές όπως οι

Ολυμπιακοί του 2004, η έβδομη θέση στο Παγκόσμιο της Αργεντινής και ορισμένες καλές παρουσίες στα Ευρωπαϊκά Πρωταθλήματα. Αυτές όμως δεν ήταν αρκετές για να αντιστρέψουν το κλίμα και να ξαναφέρουν το μεγάλο κοινό στα γήπεδα του βόλεϊ. Ο δεύτερος λόγος και εδώ πρέπει να κάνουμε την αυτοκριτική μας ήταν ο τρόπος που αντιμετώπισε το δημοσιογραφικό λόμπι του βόλεϊ τις εθνικές ομάδες ακόμη και στις καλύτερες στιγμές της. Η αντιμετώπιση αυτή είχε ορισμένες παθογένειες. Κατά τη γνώμη μου οι πιο σημαντικές ήταν δύο. Από τη μια δεν πρόβαλε τη σημασία και την αξία των διακρίσεων της (Για παράδειγμα η έβδομη θέση στο Ευρωπαϊκό του 1995 είχε αντιμετωπισθεί ούτε λίγο ούτε πολύ ως αποτυχία) θεωρώντας ότι η εθνική ομάδα θα έπρεπε να είχε ακόμη καλύτερα αποτελέσματα. Είχαμε δηλαδή τοποθετήσει τον πήχη τόσο ψηλά που δεν μας ικανοποιούσαν σημαντικά αποτελέσματα που σήμερα τα βλέπουμε με το κιάλι. Από την άλλη σε πολλές περιπτώσεις προτιμούσαμε, ως κυρίαρχη τάση το σημειώνω, να ασχολούμαστε με τα... παραπολιτικά των εθνικών ομάδων και όχι με την προβολή του θετικού παραδείγματος και της επιτυχίας. Με ένα τρόπο μεταφέρονταν στα ΜΜΕ μια νοοτροπία γκρινιάρικη, για να το πω κομπιά, που υπήρχε στον χώρο του βόλεϊ.

Επιστρέφοντας στο θέμα της σημασίας που έχουν οι εθνικές ομάδες για την προβολή και την ανάπτυξη του αθλήματος πρέπει να παραδεχτούμε ότι το βόλεϊ δεν κατάφερε να δημιουργήσει με μια σταθερότητα το δικό του μεγάλο κοινό. Αυτό σχετίζεται και με μια άποψη που υπήρχε επί χρόνια στα ηγετικά κλιμάκια του αθλήματος ότι η προβολή του αθλήματος θα έλθει μέσω των ομάδων των μεγάλων συλλόγων που έχουν πολλούς οπαδούς και βαρύ όνομα. Η ζωή όμως απέδειξε ότι μέσω αυτών των λεγόμενων μεγάλων συλλόγων δεν δημιουργήθηκε μεγάλο κοινό του βόλεϊ παρά μόνο περιστασιακά μεγάλες συναθροίσεις είτε σε διεθνείς διασυλλογικές διοργανώσεις είτε στα λεγόμενα ντέρμπι.

Ο ορθός δρόμος όμως όπως δείχνει και η εμπειρία πολλών άλλων χωρών με προηγμένο βόλεϊ είναι να αναζητηθεί η επαφή του αθλήματος με την πλατιά μάζα των φιλάθλων μέσω των εθνικών ομάδων οι οποίες πρέπει να στηριχτούν παντοιοτρόπως και επικοινωνιακά βέβαια για να ξαναποκτήσουν τη χαμένη αίγλη τους. Ο δρόμος είναι δύσκολος γιατί χάθηκαν πολύς χρόνος και πολλές ευκαιρίες αλλά αξίζει να τον περπατήσουμε.